

újabb irodalmi példaanyag különösen gazdag az egyes metrumok példái között Kovács András Ferenc, Lackfi János, Lövétei László László, Papp Tibor, Parti Nagy Lajos, Szálinger Balázs, Szepesi Attila, Tandori Dezső, Végh Attila, Zalán Tibor és több más szerzőtől, akiknek egy része talán – amint a kötetben meg is van jegyezve – Bóbita szárnyat ígéző malacának háromlábú daktilusi sorai hatására (is) verselnek deákosan (111). Ez a jelleg az inkább csupán Csokonaitól ismeretes vaskos, némelykor obszcén (diák)humorral is párosul, így ionicus a minore Olty Pétertől, ithüphallikus kolón hasonló tárgyban Kovács András Ferenctől (153).

A nem az antikvitásból származó strófászerkezetek (szonett, stanza, tercina, ritornell stb.) bemutatása után a magyar lírában meg-megjelenő keleti verselés is szóba kerül (slóka, ganavritta é. í. t.), e formák líránkban jobbra szintén Weöres révén jelentek meg például a Dzsajadéva-fordításban: „Szekfűviráglehetzuhatagos-örömillatu délővi szélben”.

Külön fejezetek írják le az alapismereteket a szabadversről, amelyeknek tipizálását adják a szerzők, majd a vizuális és akusztikus költészet ritmikai kérdéseiről.

Csehly Zoltán és Polgár Anikó gyakorlati verstanát jó volna látni a hazai, a magyar irodalom ismeretét, történetét tanuló és oktató kezében.

